

niedziela

głos z Torunia

NR 33 (817) • J • ROK LIII • 15 VIII 2010 • TORUŃ

TEMAT TYGODNIA

Pielgrzymowanie – troska o rodzinę

W sierpniu towarzyszymy pielgrzymom dążącym do różnych sanktuariów w Polsce i za granicą. Od wieków pątnicy najliczniej przybywają na Jasną Górę na uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, która przypada 15 sierpnia. Pielgrzymkowe grupy, także Pieszej Pielgrzymki z Torunia, przechodzące przez nasze miasta i wsie są świadkami Miłości oraz doświadczeniem wędrującego Kościoła. Ta droga prowadzi do Niepokalanej Matki Boga, Maryi zawsze Dziewicy, która po zakończeniu swojego ziemskiego życia została wzięta do nieba z ciałem i duszą. Lud Boży, pielgrzymując, uświadamia sobie, że jego ojczyzną jest niebo. To jest cel człowieczego trudu – wieczna szczęśliwość w domu Ojca. Wzorem jest Maryja. Ta, która powiedziała Bogu „tak”, a potem była posłuszną i wierna do końca, zdecydowanie kroczyła ku Bogu z wiarą, nadzieją i miłością. Takiej postawy uczą się pątnicy, a wśród nich są także całe rodziny.

A rodzina właśnie jest przyszłością Ojczyzny i Kościoła. Dlatego z niepokojem obserwujemy nowelizację ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie przegłosowaną w Sejmie 10 czerwca i podpisaną 18 czerwca przez p.o. prezydenta marszałka Sejmu Bronisława Komorowskiego, on to złożył swój podpis na tym dokumencie, nie czekając na wybory. Ustawa, która weszła w życie 1 sierpnia, daje prawo odebrania dziecka z rodziny bez wyroku sądu. Taką władzę ma pracownik socjalny w przypadku stwierdzenia stosowania przemocy. Ten akt prawny zabrania karcenia dzieci w procesie wychowania oraz umożliwia monitorowanie rodziny, bo wystarczy podejrzenie, że jest ona „zagrożona wystąpieniem przemocy”.

Ten ważny temat będziemy podejmować w następnych numerach na łamach „Głosu z Torunia” i pytać: Tak wygląda troska rządzących o rodzinę?! A przecież prawa człowieka, w tym rodziny, są niezbywalne!

Beata Pieczykura

Jak co roku, bp Andrzej Suski i prezydent Torunia Michał Zaleski odprowadzili pielgrzymów do rogatki miasta

PIELGRZYMAMI JASNEJ GÓRY

Ks. Wojciech Miszewski

Każdego roku, zwłaszcza w sierpniu, pątnicy wyruszają na pielgrzymkowy szlak na Jasną Górę nieomal ze wszystkich stron Polski. Często do grup pielgrzymkowych dołączają także wędrowcy z innych krajów. Już król Władysław Jagiełło w 1429 r. pisał do papieża Marcina V z prośbą o przyznanie odpustów dla pielgrzymów. Najstarsze jasnogórskie kroniki wspominają o pielgrzymkach z Żywca, Krakowa i Gliwic, które przybywały na początku XVII wieku. Najbardziej znana i najliczniejsza pielgrzymka warszawska wyruszyła po raz pierwszy w 1711 r. Do 1978 r. na Jasną Górę przybywało rocznie od 1,5 do 3 milionów pielgrzymów. Po

1978 r. ta liczba wzrosła prawie do 5 milionów. Jasna Góra jest nie tylko sercem Polaków, lecz także jednym z najważniejszych światowych sanktuariów.

Na Jasną Górę prowadzi ok. 60 pątniczych szlaków, a najdłuższe mają nawet ponad 600 km.

Pielgrzymki z Torunia

Geneza pieszych pielgrzymek z Torunia na Jasną Górę ściśle łączy się z Warszawską Pielgrzymką Pieszą. Wierni z całej Polski, chcąc wędrować do Częstochowy, musieli wyruszać z Warszawy, *dokończenie na str. VI*

Festyn parafialny

Brodnica

Już po raz ósmy w 17-letniej historii parafii pw. Jezusa Miłosiernego w Brodnicy 18 lipca z inicjatywy proboszcza ks. Wiesława Pacaka odbył się festyn parafialny. Tradycyjnie głównym celem tego wydarzenia, obok integracji parafian, była zbiórka pieniężna na budowaną świątynię. Kościół – wznoszony tylko dzięki ofiarności wiernych – jest w stanie surowym, oddano już do użytku część prezbiteriałną wraz z transeptem, przyozdobioną techniką sgraffito. Do wykonania pozostały jeszcze zdobienia sgraffito w głównej nawie. Prace te są bardzo kosztowne. Ks. Pacak rozpoczął również budowę plebanii. Dochód z festynu miał więc pomóc w realizacji parafialnych inwestycji.

Pogoda w tym roku była łaska. Parafialny sztab organizacyjny na czele z Księdzem Proboszczem oraz przyjacielem parafii Ryszardem Rynkowskim zadbał, aby każdy czuł się dobrze, bezpiecznie i był zadowolony. W organizację włączył się burmistrz Brodnicy, który zorganizował scenę, a lokalna telewizja kablowa „Eltronik” objęła patronat medialny, stając się głównym sponsorem imprezy. Dla dzieci przygotowano miasteczko zabaw, malowanie twarzy, przejażdżkę kucykiem. Zainteresowaniem cieszyły się loteria fantowa, w której każdy los wygrał, i licytacja wielu atrakcyjnych przedmiotów ufundowanych przez firmy oraz parafian. Na festyn zebrano ponad 4 tys. fantów. Największym powodzeniem cie-

Na scenie wystąpili Ryszard Rynkowski i „Skaldowie”, a nad przebiegiem festynu czuwał ks. Wiesław Pacak

zył się koncert „Skaldów”, którzy zaśpiewali swoje najbardziej popularne piosenki. Przed ich występem można było posłuchać zespołów „Miando” z Wrock oraz „Ostatnia Deska Ratunku”, grającego szanty. Jak co roku, nie mogło zabraknąć na scenie Ryszarda Rynkowskiego, współorganizatora festynu, który wykonał swoje stare przeboje i te najnowsze z ostatniej płyty. Po koncercie pan Ryszard wraz z ks. Wiesławem poprowadzili losowanie nagród, w tym pielgrzymki do Wiednia i Budapesztu, nawigacji satelitarnej, sprzętu RTV i AGD. Ostatnią wśród losowanych nagród była nagroda 100 tys. zł, ufundowana przez anonimowego parafianina. Jak się później okazało, owe 100 tys. było kupką zmielonych banknotów, wydanych przez wytwórnię papierów wartościowych. Festyn tradycyjnie zakończył się zabawą taneczną trwającą niemal do północy, prowadzoną przez zespół

„Miando”. Osłabłe podczas festynu siły można było zregenerować przy licznych punktach gastronomicznych obsługiwanych przez parafian, gdzie serwowano m.in.: grochówkę, kiełbasę z grilla, chleb ze szmalcem i ogórkiem kiszonym, pieczonego prosiaka, różne rodzaje ciasta, jak również pokrzepić siły napojami.

W festynie uczestniczyło ok. 6 tys. osób. Jesienią Ksiądz Proboszcz planuje udostępnić do liturgii cały kościół z pełnym wewnętrznym zdobieniem sgraffito. Fundusze uzyskane podczas festynu pomogą w realizacji tych planów. Nie można zapomnieć, że Kościół to nie tylko budowla z cegieł, lecz przede wszystkim wspólnota wiary ludzi – parafian, którzy dzięki takim imprezom, jak parafialny festyn, czują się bardziej wspólnotą i w ten sposób budowa świątyni staje się nie tylko celem proboszcza, lecz także wszystkich parafian.

Ks. Marcin Kaczyński

JEDNYM ZDANIEM

MODLITWA RÓŻAŃCOWA NAS JEDNOCY

Pod przewodnictwem biskupa toruńskiego Andrzeja Suskiego 5 sierpnia w Sanktuarium Matki Bożej Śnieżnej w Lisewie odbył się zjazd Żywego Różańca Diecezji Toruńskiej. Spotkanie rozpoczęło się o godz. 9 nauką śpiewu. Następnie wierni uczestniczyli w Mszy św. sprawowanej przez Księdza Biskupa. Po zakończeniu Eucharystii był czas na poczęstunek. Zjazd zakończono nabożeństwem Drogi Krzyżowej. Nad organizacją i przebiegiem modlitewnego spotkania czuwał ks. prał. dr Gerard Gromowski.

Oprac. ks. Dariusz Żurański

Zapraszamy

Diecezjalno-samorządowe dziękczynienie za plony

29 sierpnia, w niedzielę, w Rybnie pod hasłem: „Jeden drugiego brzemiona noście” odbędzie się diecezjalno-samorządowe dziękczynienie za plony.

Program dożynek:

13.30 – zbiórka delegacji przed Urzędem Gminy Rybno

14 – Msza św. pod przewodnictwem bp. Andrzeja Suskiego

15.30 – Blok imprez artystycznych na stadionie: konkurs wieńców, występ zespołu „Pod Budą”, kiermasze i wystawy, prezentacja firm. Podczas dożynek odbędzie się zbiórka pieniężna dla powodźian. Zapraszamy

Ks. kan. Mirosław Owczarek

Dziekan dekanatu Rybno

Zygmunt Ligman

Wójt gminy Rybno

Ks. Zbigniew J. Gański

Diecezjalny duszpasterz rolników

Pielgrzymka do Ziemi Świętej

Parafia św. Antoniego w Toruniu zaprasza na pielgrzymkę do Ziemi Świętej w dniach 9-16 października. Koszt 3300 zł.

Informacje i zapisy:

Biuro parafialne

ul. św. Antoniego 4, 87-100 Toruń

tel. (56) (610-22-40

e-mail: antoni@diecezja.torun.pl

Studium Muzyki Kościelnej Diecezji Toruńskiej

Studium Muzyki Kościelnej Diecezji Toruńskiej im. G.G. Gorczyckiego ogłasza nabór na rok szkolny 2010/2011.

Nauka w studium odbywa się na dwóch kierunkach: organista, kantor.

Kandydaci w dniu inauguracji winni przedstawić następujące dokumenty:

1. Podanie
2. Opinię księdza proboszcza
3. Świadectwo maturalne (jeżeli nie ma, to ostatnio uzyskane świadectwo szkolne)
4. Ewentualny dyplom lub świadectwo szkoły muzycznej
5. 3 zdjęcia oraz wpłacić 100 zł.

Wspomniane dokumenty można też przesyłać pod adresem:

**Studium Muzyki Kościelnej Diecezji Toruńskiej
Kurii Diecezjalnej Toruńska
ul. Łazienna 18, 87-100 Toruń.**

Inauguracja roku odbędzie się 11 września, w sobotę, o godz. 9 w siedzibie Studium Muzyki Kościelnej Diecezji Toruńskiej w Toruniu przy ul. Jodłowej 13 (Rubinkowo I). Dodatkowe informacje można uzyskać na stronach: www.studiumorganistowskie.diecezja.torun.pl, www.muzyka.diecezja.torun.pl bądź u dyrektora studium: tel. 603-943-694.

Ks. dr Mariusz Klimek

Dyrektor Studium Muzyki Kościelnej

Naucz mnie, Panie, życiem dziękować

Wabcz

Po 19 latach duszpasterskiej posługi ks. kan. Grzegorz Grabowski, dekretem bp. Andrzeja Suskiego, został przeniesiony z parafii pw. św. Anny i św. Bartłomieja w Wabczu do parafii pw. św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Łasinie. Pracę duszpasterską na nowej placówce rozpoczął 1 sierpnia.

26 lipca parafianie z Wabcza podczas Mszy św. wraz z ks. kan. Grzegorzem Grabowskim dziękowali Panu za wspólnie przeżyty czas i służbę w parafii. Wzruszenie i łzy pojawiały się na wielu twarzach. W pożegnalnym kazaniu ks. kan. Grzegorz mówił o roli wiary, której można uczyć się z kart Pisma Świętego, a także wracając pamięcią do postaw przodków. Kamienie tego zabytkowego kościoła są wyrazem głębokiej wiary naszych przodków, którzy przez wieki tu przychodzili i byli zatroskani o dom Boży. Prośmy Boga, abyśmy byli cierpliwi, a w chwilach słabości znak krzyża niech dodaje nam siły. Ks. kan. Grabowski z zadowoleniem wspominał o powołaniach kapłańskich i zakonnych z tej parafii, zaangażowaniu wiernych, współpracy z władzami samorządowymi. – Po 19 latach dziękuję Panu za czas,

jaki był mi dany tutaj do przeżycia i działania. Dziękuję wszystkim za wszelkie dobro, jakiego doznałem w tej parafii. Pamiętajmy, że cokolwiek podejmujemy się, czynimy to na chwałę Bożą – dodał.

Kiedy przyszedł czas na gratulacje i podziękowania, pierwsi słowa wdzięczności wypowiedzieli przedstawiciele rady duszpasterskiej i ekonomicznej. Dziękujemy za słowa, które do nas głosiłeś, pokazywałeś nam, jak żyć po Bożemu – mówili przedstawiciele parafii. Wspominali m.in.: peregrynację w parafii obrazu Jezusa Miłosiernego oraz relikwii św. Izydora, powołanie Żywego Różańca, Caritas, Akcji Katolickiej czy ostatnio Grupy Modlitwy Ojca Pio. Wymieniali dokonania ks. kan. Grabowskiego w dziedzinie gospodarczej, m.in.: odnowienie 6 ołtarzy, łuku tęczowego, ambony, chrzcielniccy oraz wnętrza kościoła, renowację jednego z najcenniejszych zabytków w kościele – kurybanów, renowację murów i wieży kościelnej (prace nadal trwają), remonty w kaplicy filialnej w Stolnie, uporządkowanie i ogrodzenie terenu cmentarza, zainstalowanie napędu elektrycznego dzwonów. Słowa podziękowań wypowiedzieli także katecheci dekanatu chełmińskiego (ks. kan.

Ks. kan. Grzegorz Grabowski podczas pożegnalnej Mszy św.

Grabowski pełnił funkcję wizytatora dekanalnego), grupy i wspólnoty w imieniu władz samorządowych, dzieci, młodzież, służba liturgiczna. Wszyscy podkreślali, że dzięki umiejętności życia w zgodzie rodzina parafialna stała się zwartą, zjednoczoną wspólnotą. Życzliwi Księdzu Proboszczowi, aby w nowym miejscu otwierał ludzkie serca na Słowo Boże i uwrażliwiał na potrzeby innych.

Parafia Łasin ma szczęście, że przychodzi tam dobry gospodarz – tymi słowami wójt gminy Stolno

żegnał ks. kan. Grabowskiego, porównując go do Kazimierza Odnowiciela, mówił, że będą go wspominać kolejne pokolenia parafian z Wabcza.

Na zakończenie odchodzący proboszcz raz jeszcze wszystkim podziękował oraz prosił parafian, aby z równą życzliwością powitali nowego proboszcza i razem działali dla dobra parafii. Nade wszystko prosił o modlitwę w intencji powołań kapłańskich, również z parafii Wabcz. **Aleksandra Jankowska**

Chór Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Medjugorje

Bałkańska podróż chóru Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Toruniu to dziękczynna pielgrzymka do Matki Bożej Królowej Pokoju w Medjugorje. Chórzyści wraz z liczną grupą mieszkańców Torunia, a także spoza diecezji, wyruszyli w drogę 6 lipca, by po 2 dniach dotrzeć do miejsca, gdzie w czerwcu 1981 r. Matka Boża ukazała się dzieciom i głosiła orędzie pokoju.

Rozważając Mękę Pańską na wzgórzu Krizevac, Kalwarii medjugorskiego sanktuarium, pielgrzymi świadczili o niezwykłości tego miejsca. Góra ta, na której szczycie na pamiątkę 1900-lecia Odkupienia postawiono 8-metrowy betonowy krzyż z wmurowanymi relikwiami krzyża Chrystusa, wzywa do spotkania Jezusa na drodze Jego męki i odkrycia Jego miłości.

Wielkim przeżyciem było wejście na wzniesienie Podbrdo. Na szla-

ku różańcowym, prowadzącym ku Górze Objawień, w dzień i w nocy rozbrzmiewa modlitewny gwar. Chórzyści powierzyli Królowej Pokoju swoje prośby i podziękowania, pamiętając w swych błaganiach również o tych, których pozostawili w Ojczyźnie.

Niedzielną Eucharystia, odprawiona w języku polskim, została uświetniona występem chóru. Oddając się pod opiekę Matki Bożej, chórzyści przez śpiew dziękowali za opiekę i czas wspólnego muzykowania na Bożą chwałę, jednocześnie za wstawiennictwem Maryi prosili Boga o błogosławieństwo na dalsze lata pracy. Chórzyści odwiedzili ponadto Serbię oraz Chorwację. W programie pielgrzymki znalazły się także Belgrad, Mostar, Sarajewo i Dubrownik. Można było zobaczyć wstrząsający widok zniszczonych w czasie wojny bałkańskiej domów, szkół, meczetów.

Chórzyści przed kościołem w Medjugorje

Przypomnijmy, że chór działa przy parafii Miłosierdzia Bożego i św. Siostry Faustyny od 15 marca 2010 r. Zachęcamy wszystkich miłośników muzyki sakralnej do wstąpienia w szeregi naszego

zespołu, wspólnego przeżywania radości w czasie występów, podróży i poznawania świata. Zainteresowanych zapraszamy na stronę internetową: www.psms.wikidot.com. **Agnieszka Sałuch**

POPIELGRZYMKOWE REMINISCENCJE

W dniach 4-8 lipca odbyła się pielgrzymka na Ukrainę zorganizowana przez parafię pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Grudziądzu. Duchową opiekę nad pielgrzymami sprawowali ks. Zbigniew Gański, ks. Zbigniew Wysiecki oraz ks. Waldemar Wenta. Pierwszy przystanek był w Warszawie. W kościele św. Stanisława Kostki na Żoliborzu uczestniczyliśmy w Mszy św. i przy grobie bł. ks. Jerzego Popiełuszki modliliśmy się o błogosławieństwo dla Ojczyzny. Na placu przy świątyni Opatrzności Bożej widzieliśmy postępującą budowę. W Zamościu podziwialiśmy renesansowe kamienice, ratusz i katedrę.

Następnego dnia mineliśmy Żółkiew i powitaliśmy Lwów. Zwiedzanie stolicy rozpoczęło się na Starówce. Serdeczność mieszkańców pozostaje niezmienna. Lwowianie są gościnni i życzliwi nie tylko dla turystów z Polski. Niezapomnianym przeżyciem było zwiedzenie Cmentarza Łyczakowskiego. Oddanie hołdu i modlitwa przy Grobie Nieznanego Żołnierza na Cmentarzu Orląt Lwowskich to dla wielu z nas nie tylko tradycja, lecz także potrzeba serca oraz wspomnienie naszych przodków walczących o polskość Lwowa i Galicji. Za Tarnopolem i Zbruczem szlak zaprowadził nas na Podole, do Kamieńca Podolskiego. Tam zostaliśmy otoczeni opieką przez ks. Pawła Gonczaruka oraz tamtejszą Caritas – Spes. Poranne modlitwy i Msza św. w katedrze kamienieckiej wzmac-

niały nas wewnętrznie. Poznawanie Kamieńca rozpoczęliśmy od wędrowki po mieście. Odrastaurowywane zabytki: ratusz, dawny kościół dominikanów, cerkiew greckokatolicka coraz bardziej przyciągają wzrok turystów. Kolejny dzień na Podolu to wędrowka śladami płk. Michała Wołodyjowskiego i poznanie twierdzy kamienieckiej. Wielu pielgrzymów zachwycało się malowniczymi widokami nad Dniestrem. Dopełnieniem wrażeń był rejs statkiem po rzece oraz ognisko z pieczonymi kielbaskami.

Podróżowanie po Ukrainie ukazało potrzeby mieszkańców tego kraju, którzy borykają się z wieloma problemami, jak: bezrobocie, upadek gospodarstw, emigracja zarobkowa młodych ludzi, upadek gospodarstw oraz ziemia leżąca odłogiem.

Następne dni poświęciliśmy na zwiedzanie twierdzy w Chocimiu, kościoła i ruin twierdzy w Barze. Ostatnim miejscem pobytu na Ukrainie było sanktuarium Matki Bożej w Łatyczowie, do którego 6 lipca pielgrzymują katolicy z zachodniej Ukrainy. Można tam podziwiać kopię cudownego obrazu. W okresie komunizmu kościół został zamieniony na stajnię, a w okresie II wojny światowej był tu obóz, potem więzienie dla przeciwników ustroju sowieckiego. Po renowacji sanktuarium stanowi centrum duchowe diecezji kamieniecko-podolskiej.

Aleksandra Wojdyła

„BŁĘKITNA A

Władysławowo stało się miejscem wypoczynku dla wychowanków toruńskiego Oratorium im. bł. ks. Bronisława Markiewicza. To tam w dniach 19-28 lipca przebywała grupa 45 dzieci i młodzieży wraz z wychowawcami

Dlaczego „Błękitna armia”? Otóż, gen. Józef Haller był dowódcą Armii Polskiej we Francji, zwanej Błękitną Armią. Żołnierze byli ubrani w błękitne mundury. W październiku 1919 r. powierzono mu dowództwo Frontu Pomorskiego utworzonego w celu pokojowego zajęcia Pomorza przyznanego Polsce na mocy ustaleń traktatu wersalskiego. 10 lutego 1920 r. gen. Haller przybył do Pucka, gdzie dokonał zaślubin Polski z Bałtykiem.

Podobnie nasi wychowankowie byli ubrani w błękitne koszulki, „zdobywali” poszczególne miejscowości na Pomorzu. Tak więc nasza „Błękitna armia” przez 10 dni opanowała plażę Władysławowa oraz ziemię pucką, a dzieci będące pierwszy raz na koloniach przeszły chrzest właśnie w Bałtyku.

Mieszkaliśmy w ośrodku wypoczynkowym w centrum miasta. Chodziliśmy na plażę, aby kąpać się pod okiem ratownika, bawić się, nabierać sił do dalszej pracy w szkole.

Byliśmy na kilku wycieczkach. Zwiedziliśmy Trójmiasto. Zaczęliśmy od Gdyni. Byliśmy w muzeum morskim, gdzie podziwialiśmy bałtyckie okazy fauny i flory. Zwiedziliśmy też porty jachtowy i morski, a w nim okręty ORP „Błyska-

KS. ZBIGNIEW WYSIECKI

Modlitwa na Cmentarzu Łyczakowskim

Wakacyjna wycieczka

Wakacje są okazją do wypoczynku oraz poznawania ciekawych miejsc. Dlatego ks. Zbigniew Gański, proboszcz parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Grudziądzu, 22 lipca zaprosił ministrantów, lektorów i młodzież KSM – w nagrodę za zaangażowanie w parafii – na wycieczkę do Szymbarka. Tam młodzież widzieli najdłuższą deskę świata, stół noblisty im. Lecha Wałęsy, chatę trapera i replikę 300-letniego dworu z Salina. Wysłuchali opowieści o odbudowywaniu polskich dworów. Ponury nastrój panujący w łagrach sowieckich oraz pociągach wywożących Polaków na Sybir można było poczuć w Domu Sybiraka, który został sprowadzony do Szymbarka, oraz w wagonach bydlęcych. W Kaplicy Jedności Narodowej kaszubski przewodnik zwrócił uwagę na potrzebę zaangażowania młodzieży w służbę Bogu i Ojczyźnie. Następnie uczestnicy poznali w skrócie działalność Tajnej Organizacji Wojskowej „Gryf Pomorski” na Pomorzu w okresie II wojny światowej. Dopełnieniem opowieści było przeżycie bombardowania w zrekonstruowanym bunkrze, po zgaszeniu światła można usłyszeć odgłosy wojny.

RMIA” opanowała Władysławowo

wica” i „Dar Pomorza”. W Sopocie byliśmy na molo, a w Gdańsku na Starówce, oglądaliśmy mury i wały zamkowe, słynny gdański żuraw, zabytkowe kościoły i pomnik Neptuna.

W czasie kolejnej ciekawej wycieczki byliśmy w Centrum Edukacji i Promocji Regionu w Szymbarku. Tam zobaczyliśmy dom postawiony na głowie. Ta budowla w zamyśle organizatorów ma być alegorią współczesnego świata, w którym ład Boży, tradycja, system wartości zostały postawione na głowie, wypaczone, wyszydzone. Tam nie ma pionu ani poziomu, wszystko jest pochyłe, a chodzi się po suficie. Zwiedziliśmy także Muzeum Ciesielnictwa. Widzieliśmy m.in. najdłuższą deskę świata (długość ok. 37 m, rekord Guinnessa), dawne narzędzia stolarskie, Dom Sybiraka, Dom Trapera Kaszubskiego z Kanady, bunkier „Gryfa Pomorskiego” i kościółek św. Rafała.

Dwukrotnie płyniliśmy statkiem po morzu: wokół Helu, gdzie zwiedziliśmy fokarnię, oglądaliśmy też karmienie tych zwierząt przez grupę ekologów, i wokół Władysławowa.

W niedzielę braliśmy udział w Eucharystii w kościele pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny we Władysławowie, gdzie przed świątynią stoi pomnik Jana Pawła II. Był to ważny dzień, bo swoje imieniny obchodził ks. Krzysztof i dwie panie Anny, wychowawczynie. Wieczorem po karaoke solenizanci otrzymali prezenty i kwiaty, były wiersze, życzenia oraz wspólna modlitwa.

Dzieci spotkały się z folklorem kaszubskim, który prezentowali gospodarz ośrodka oraz

kapela. Nasi wychowankowie uczyli się wierszowanego alfabetu kaszubskiego, słuchali piosenek i muzyki, poznawali instrumenty typowe dla regionu. Były też legendy o Kaszubach, czarownicach i wyścigi na miotle.

Nie tylko plaża, wycieczki i poznawanie folkloru złożyły się na kolonijny program. Były również m.in.: karaoke, dziecięce popisy, zawody sportowe, zgaduj-zgadula, konkurs plastyczny, pogodne wieczorki, dyskoteki i zabawy. Jeździliśmy samochodzikami, na rowerach, quadach. Było wszystko, aby dzieci mogły się bawić i odpoczywać.

Ta wspaniała kolonia była możliwa dzięki sponsorom oraz ludziom dobrej woli i otwartego serca, którzy naszym podopiecznym umożliwili 10-dniowy pobyt nad morzem. Szczególnie chcemy podziękować Wydziałowi Edukacji Urzędu Miasta Torunia, Departamentowi Spraw Społecznych Urzędu Marszałkowskiego w Toruniu oraz podatnikom, którzy przekazali 1% podatku na rzecz Oratorium.

Był to udany, wspaniały wypoczynek. Można powiedzieć, że zwiedziliśmy całe północne Kaszuby. Przepiękne widoki okolic Jeziora Żarnowieckiego mogliśmy podziwiać z 44-metrowej wieży widokowej w gminie Gniewino. Byliśmy w Pucku, Żarnowcu, Wejherowie i Swarzewie, podziwialiśmy kościoły i zamki. Opiekowała się nami Matka Boża Swarzeńska, Królowa Kaszub i Polskiego Morza. Wszyscy dotrwali zdrowi do końca kolonii, a organizatorzy obiecali, że jeszcze tu przyjedziemy. Bo warto!

Dr Adam Żurowski

Dzieci z toruńskiego Oratorium spędziły część wakacji nad Morzem Bałtyckim

ARCHIWUM ORATORIUM

Przed zrekonstruowanym dworem z Salina

Wiele śmiechu i radosnej zabawy przyniosły próby utrzymania równowagi w domu zbudowanym do góry nogami. Ognisko z pieczonymi kiełbaskami umiliły pobyt w Szymbarku. W drodze powrotnej młodzież zwiedziła Kaszubski Park Etnograficzny we Wdzydżach Kiszewskich, gdzie zgromadzono obiekty regionalnej architektury z Kaszub i Kociewia z okresu od XVII do XX wieku. Są tam: chałupy, dwory, szkoła, kuźnia, wiatraki, kościół, budynki gospodarcze i warsztaty rzemieślnicze. Wiernie odtworzone wnętrza wraz z autentycznym wyposażeniem nadają temu miejscu niezwykle klimat, a położenie wśród malowniczej przyrody dodaje uroku.

Aleksandra Wojdyło

*4 sierpnia
po Mszy św.
w toruńskiej
katedrze
o godz. 6
już po raz
32. wyruszyła
Piesza Pielgrzym-
ka z Torunia
na Jasną Górę.
Po pokonaniu
300 km pątnicy
dotarli do celu
12 sierpnia*

PIELGRZYMAMI JASNEJ GÓRY

dokończenie ze str. 1

bowiem ówczesne władze nie zgadzały się na tworzenie nowych pielgrzymek. Pod względem duszpasterskim prowadzenie ogromnych grup pielgrzymkowych było bardzo trudne. Dlatego rodziły się pragnienia, by na wzór pielgrzymki warszawskiej również z innych stron kraju wędrowali pątnicy. Dodatkowym bodźcem był wybór kard. Karola Wojtyły na papieża. Ojciec Święty bardzo prosił Polaków o modlitwę w jego intencji. W odpowiedzi na prośby płynące z wielu środowisk ówczesny biskup chełmiński Bernard Czapliński w 1979 r. wyraził zgodę na organizację Pomorskiej Pieszej Pielgrzymki (PPP) z Torunia na Jasną Górę. Jej twórcą i pierwszym kierownikiem został ks. Stanisław Kardasz – proboszcz parafii Matki Bożej Zwycięskiej w Toruniu.

Mimo wielu prób zastraszenia, braku zgody ze strony władz pielgrzymka wyruszyła 5 sierpnia 1979 r. Wzięło w niej udział ok. 1500 pielgrzymów w trzech grupach: żółtej – Toruńskiej, niebieskiej – Gdyńskiej i zielonej – Chojnickiej. Z pątnikami wyruszyło 37 księży. Obawiano się, że milicja zablokuje most na Wiśle, dlatego jako pierwszy szedł bp Bernard Czapliński. Pielgrzymi, poprowadzeni przez ks. Stanisława Kardasza, mimo wielu szykan i trudności, dotarli szczęśliwie na Jasną Górę 13 sierpnia 1979 r. W następnym roku szło już ok. 4500 pielgrzymów, wśród nich biskup pomocniczy diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej Tadeusz Werno, który swój udział w pielgrzymce powtórzył jeszcze w 1981 r. Od początku ludność miast i wiosek położonych na trasie pielgrzymki bardzo gościnnie przyjmowała pątników, mimo ogromnego wysiłku Służby Bezpieczeństwa, która za wszelką cenę próbowała skompromi-

tować pielgrzymów. Ks. prał. Stanisław Kardasz wspomina: „Pracownicy Służby Bezpieczeństwa byli oddelegowani do udziału w pielgrzymce. Nie tylko nagrywali oni kazania, ale również realizowali swoje prowokacje. Np. próbowali dezorganizować łączność, transport, zaopatrzenie. Uszkadzali samochody, kradli lub niszczyli tuby nagłaśniające, namioty, zanieczyszczali żywność i miejsca postojów. Podrzucali materiały pornograficzne, środki antykoncepcyjne i opakowania po narkotykach. Ubrani w strój pielgrzymi, ze wszystkimi znaczkami uczestników pielgrzymki pili alkohol w barach, by wśród miejscowej ludności zepsuć opinię pielgrzymom”. Mimo tych wszystkich przeszkód w kolejnych latach liczba pielgrzymów wzrastała. Włączyli się także wierni z diecezji: szczecińskiej, koszalińsko-kołobrzeskiej, gdańskiej i warmińskiej. W IV PPP uczestniczyło 10 tys. pątników. Zachodziła więc konieczność utworzenia nowych pielgrzymek, które na Jasną Górę podążają własną trasą. W 1983 r. powstały pielgrzymki gdańska i koszalińsko-kołobrzeska, w 1984 r. – warmińska, a w 1985 r. – szczecińska.

Stopniowo poszczególne grupy – zamiast dojeżdżać do Torunia środkami komunikacji – przybywały pieszo. Tak powstała m.in. pielgrzymka kaszubska, która w 1982 r. wyruszyła ze Swarzewa pod hasłem: „600 km za 600-lecie”. Wchodząc do Torunia, ta pielgrzymka miała już za sobą 300 km marszu.

W 1984 r. grupa Ziemia Lubawska wyruszyła osobną trasą, łącząc się z pielgrzymką z Torunia w Szczercowie. Dzisiaj idzie już jako osobna pielgrzymka.

Nowy podział administracyjny Kościoła w Polsce spowodował reorganizację pielgrzymki. Grupy: Kaszubska i Gdyńska przeszły do pielgrzymki gdańskiej, grupa z Fordonu – do

pielgrzymki gnieźnieńskiej. Utworzono także pielgrzymkę pelplińską, która od Torunia idzie wspólnie z pielgrzymką toruńską.

Dzisiaj pielgrzymi z Torunia na Jasną Górę idą w grupach: Chełmińskiej, Grudziądzkiej, Wąbrzesko-Jabłonowskiej oraz w trzech grupach toruńskich. Osobną grupę stanowią niepełnosprawni z opiekunami, którym patronuje św. Albert Chmielowski, oraz grupa franciszkańska.

W 2002 r. z okazji 10-lecia diecezji toruńskiej Msza św. na rozpoczęcie pielgrzymki została odprawiona w katedrze Świętych Janów w Toruniu i przewodniczył jej, jak co roku, biskup toruński Andrzej Suski. W 2002 r. wśród pielgrzymów był także biskup pomocniczy diecezji toruńskiej Józef Szamocki, który każdego dnia towarzyszył innej grupie, głosząc konferencje i pełniąc posługę kapłana pielgrzyma.

Organizatorem pieszej pielgrzymki i jej kierownikiem do 1993 r. był ks. prał. Stanisław Kardasz. W tym czasie przez 4 lata na skutek nacisków ówczesnych władz musiał zawieść prowadzenie pielgrzymki i zastępował go ks. prał. Józef Nowakowski – proboszcz parafii pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Toruniu. W latach 1994-2000 kolejnym kierownikiem był ks. Władysław Erdmański – proboszcz parafii w Gostkowie. Od 2001 r. pielgrzymkę prowadzi ks. Wojciech Miszewski.

Od 25 lat pielgrzymom towarzyszy główna intencja: „Niesiemy pomoc Ojcu Świętemu”. Ponadto pielgrzymi modlą się w intencjach diecezji, aktualnych spraw w Kościele i świecie, m.in. prosząc o nowe i dobre powołania do kapłaństwa i zakonów. Niezmiennie pątnikom towarzyszy duch modlitwy i pokuty oraz serdeczność napotykanym na trasie ludzi.

Ks. Wojciech Miszewski

Zapisy do Wyższego Seminarium Duchownego w Toruniu

Ksiądz Rektor Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Toruńskiej im. bł. ks. Stefana W. Frelichowskiego ogłasza drugi termin naboru do Wyższego Seminarium Duchownego

Kandydaci winni zgłosić się osobiście do Księdza Rektora w gmachu Wyższego Seminarium Duchownego w Toruniu przy pl. bł. ks. phm. Stefana W. Frelichowskiego 1 do 20 września z następującymi dokumentami:

1. Podanie o przyjęcie skierowane do biskupa toruńskiego Andrzeja Suskiego
2. Własnoręcznie napisany życiorys
3. Świadectwo moralności wystawione przez księdza proboszcza i katechetę
4. Świadectwo dojrzałości – oryginał i odpis
5. Świadectwo ukończenia nauki religii, jeśli przedmiot ten nie widnieje na świadectwie ukończenia szkoły średniej

6. Akt urodzenia
7. Metryki sakramentów chrztu i bierzmowania
8. Ksero dowodu osobistego (2 egz.) i książeczki wojskowej, numer NIP
9. Zaświadczenie lekarskie o możliwości podjęcia studiów (oraz „Karta zdrowia”)
10. 7 aktualnych fotografii zgodnych z wymaganiami stosowanymi przy wydawaniu dowodów osobistych (w tym jedna w postaci elektronicznej, którą kandydat wprowadza do systemu Internetowej Rejestracji Kandydatów – www.irk.umk.pl)
11. Wydrukowany z systemu Internetowej Rejestracji Kandydatów i podpisany formularz podania (2 egz.)
12. Metryka ślubu kościelnego rodziców
13. Potwierdzenie wpłaty rekrutacyjnej dokonanej na koncie indywidualnym (potwierdzenie otrzymuje się po zarejestrowaniu się w Internetowej Rejestracji Kandydatów).

W związku z tym, że alumni Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Toruńskiej odbywają studia filozoficzno-teologiczne na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, kandydaci do WSD są zobowiązani zarejestrować się w terminie od 2 sierpnia do 20 września na stronie internetowej uniwersytetu: www.umk.pl/rekrutacja.

Rozmowa kwalifikacyjna odbędzie się 22 września o godz. 10 w budynku Wydziału Teologicznego przy ul. Gagarina 37 w Toruniu.

Lektury do rozmowy kwalifikacyjnej:
– Podręczniki do nauki religii w szkołach średnich,
– „Być chrześcijaninem. Teologia dla szkół średnich”, red. ks. M. Rusecki, Lublin 1992, cz. I: „Wiara chrześcijańska”, pkt. B i C (s. 49-265).

Ks. dr Krzysztof Lewandowski
Rektor WSD

Od czerwca do sierpnia Grudziądzkie Centrum Caritas organizuje wspólnie z Centrum Szkoleń Psychoedukacyjnych COGITO cykl szkoleń dla pracowników szeroko rozumianej pomocy społecznej z województwa kujawsko-pomorskiego

Podczas szkolenia w Przysieku

Pracownik socjalny XXI wieku

Zajęcia odbywają się w Ośrodku Szkoleniowym Caritas Diecezji Toruńskiej w Przysieku. Przedsięwzięcie jest realizowane na zlecenie Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Toruniu w ramach projektu systemowego pn. „Akademia pomocy i integracji społecznej – wsparcie kadr”. W ciągu 3 miesięcy ponad 800 pracowników jednostek organizacyjnych pomocy i integracji społecznej z obszaru województwa podnosi swoje kompetencje zawodowe. Kursanci biorą udział w specjalistycznych seminariach z zakresu zagadnień prawnych obejmujących

swoją tematyką przepisy ustawy o pomocy społecznej, zamówień publicznych czy ochrony danych osobowych.

Dodatkowo na pracowników socjalnych czekają warsztaty z zakresu skutecznego radzenia sobie ze stresem, pracy z osobami z zaburzeniami psychicznymi, trudną młodzieżą, osobami bezdomnymi czy komunikacji interpersonalnej. Przygotowano również pierwsze w województwie szkolenie z zakresu bezpieczeństwa interwenta podczas wykonywania obowiązków służbowych z elementami samo-

obrony. Szkolenia są realizowane na bazie autorskich programów przygotowanych przez trenerów Centrum Szkoleń Psychoedukacyjnych COGITO. Centrum to tworzy zespół trenerski skupiający praktyków różnych profesji. Są to psycholodzy, wykwalifikowani trenerzy biznesu, coachingu oraz umiejętności menadżerskich i interpersonalnych. Dzięki szerokim zainteresowaniom trenerów COGITO prowadzi zintegrowane szkolenia psychoedukacyjne łączące zagadnienia z zakresu psychologii nauczania, organizacji pracy, psychologii stre-

su, socjologii, nauk politycznych, pedagogiki, zarządzania zasobami ludzkimi oraz coachingu. Realizuje również doradztwo w zakresie rekrutacji pracowników ze szczególnym uwzględnieniem kompetencji zawodowych i predyspozycji psychologicznych.

Na uwagę zasługuje fakt, że oprócz profesjonalnej kadry dydaktycznej beneficjenci mogą liczyć na miłą obsługę, smaczne posiłki oraz przerwy kawowe przygotowane przez Ośrodek Szkoleniowy Caritas Diecezji Toruńskiej w Przysieku.

Jarosław Paralusz

Janina Rachwald (1896-1979)

14 lipca w Muzeum Etnograficznym w Toruniu została otwarta wystawa malarstwa Janiny Rachwald, artystki amatorki, która znaczną część swej twórczości poświęciła Toruniowi. Ekspozycja obejmuje ponad 400 prac, czyli niemal połowę spuścizny artystki – akwarel, rysunków, obrazów malowanych na szkło oraz monotypii

WYSTAWA MALARSTWA JANINY RACHWALD

Nieskrępowana fantazja

Janina Rachwald z domu Grafczyńska (1896-1979) urodziła się w Krakowie, w zamożnej rodzinie mieszczańskiej. Otrzymała staranne wykształcenie, m.in. studiowała rzeźbę w Wyższej Szkole Przemysłu Artystycznego w Krakowie. W 1914 r. wyszła za mąż za Ryszarda Rachwalda. W okresie międzywojennym mieszkała w Lublinie. W 1946 r. na 5 lat osiadła w Toruniu, co miało związek z pracą zawodową męża. Urzeczona pięknem miasta już jako wdowa powróciła do Grodu Kopernika w 1967 r. i pozostała tu do śmierci. Pochowano ją w Lublinie.

W zakresie malarstwa i rysunku była amatorką. Pierwsze jej prace pochodzą z okresu międzywojennego, jednak przełomowym momentem stała się śmierć męża w 1961 r. Aby przełamać poczucie osamotnienia, zaczęła pisać pamiętniki i – przede wszystkim – malować. Włączyła się w lubelskie, a potem toruńskie życie artystyczne, działając w tamtejszych klubach plastyków amatorów.

Toruński okres twórczości, niezwykle płodny, choć przypadł na ostatnie lata życia Janiny Rachwald, okazał się najważniejszy w jej rozwoju artystycznym. To wówczas doprowadziła do pełni swój indywidualny styl, nie nawiązujący do żadnych wzorców, co najwyżej budzący skojarzenia z twórczością znanego polskiego prymitywisty Nikifora Krynickiego. Malarstwo Janiny Rachwald wymyka się wszelkim próbom klasyfikacji – jest wolne od naśladownictwa i stanowi odzwierciedlenie wewnętrznych przeżyć oraz odbicie wrażliwości i poczucia piękna.

Twórcy wystawy podzielili prezentowane dzieła na kilka części: pejzaże stylizowane, pejzaże realistyczne, motywy religijne, bajki, obrazki na szkło, rysunki, exlibrisy i monotypie. Wśród pejzaży jednakowo urzekają te, które przedstawiają naturę, jak i te – o wiele liczniejsze – ukazujące piękno bliskich artystce miast – Lublina i Torunia. Szczególnie

nasze miasto na trwałe zagościło w jej sercu, o czym świadczą dziesiątki obrazów ukazujących to, co w nim najcenniejsze: urodę gotyckich zabytków. W licznych ujęciach możemy podziwiać świątynie, pomniki, kamienice, spichrze, wieże, bramy, uwiecznione mieszaną techniką przy pomocy akwareli i flamastra. „Chodziłam i oglądałam o różnych porach, aby móc domy malować. Czasem здавало mi się, że patrzę na mnie jasnymi oknami i przyglądają się. Czasami mówią do siebie trzaskaniem drzwi czy okien. To księżyc zza wieży się do mnie uśmiechnie i prowadzi dalej po baśniowym, wyśnionym królestwie, rzucając srebrną poświatę na dachy. Domy przytulają się do siebie jak we śnie, mrugają niby oczy kolorowymi blaskami i wygasają” – tak artystka opisywała wędrówki po mieście, z których czerpała inspirację do swych prac.

Tym, co przesądza o niepowtarzalności stylu Janiny Rachwald, jest przede wszystkim kolorystyka i bajkowy nastrój jej prac. Aż kipią one od odważnie zestawianych obok siebie barw, wśród których dominują: fiolet, czerwień, czerń, amarant, zieleń oraz żółta i niebieska. Fasady budynków wypełniają dekoracyjne szlaki; częstym motywem są też... twarze, w które artystka zamienia niektóre elementy architektoniczne, co nadaje kompozycjom pewną nierealność i bajkowość. Próbując zdefiniować swoją drogę artystyczną, Janina Rachwald tak pisała w pamiętniku: „Odrzucam każdy próbny okres malowania, jak: pejzaże, kwiaty, martwą naturę i szukam czegoś nowego. Stylizuję urzeczona pięknem Torunia jego zabytki. Każdy rozpozna w nich motywy średniowiecznych domów, stare zaułki, mury, gotyckie kościoły, spichrze malowane śmiałym zestawieniem kolorów w nowej baśniowej stylizacji”. Z drugiej strony w wielu pracach artystka udowodniła, że doskonale potrafi malować w konwencji realistycznej, o czym przekonują pejzaże miejskie i przyrodnicze.

Na osobną uwagę zasługują obrazy o tematyce religijnej. Zwiędając toruńską wystawę, ujrzymy kilka prac podejmujących wątek Drogi Krzyżowej (przejmująca scena Ukrzyżowania!), przedstawiających postacie świętych oraz polne kapliczki. W obrazach tych dekoracyjność i fantazja ustępuje miejsca realizmowi, oszczędności środków wyrazu i pewnej surowości.

Wiele widoków Torunia, które wyszły spod ręki Janiny Rachwald, nawet u laika budzi skojarzenie ze współczesnymi pocztówkami. Aż prosiłoby się, aby wydać ich reprodukcje i zaproponować turystom odwiedzającym Gród Kopernika.

Dopełnieniem wystawy jest spora liczba fotografii rodzinnych, ukazujących Janinę Rachwald i jej rodzinę. Podobnie jak większość obrazów, pochodzą one ze zbiorów Małgorzaty Gierlikowskiej, mieszkanki Torunia i wnuczki artystki. To za sprawą jej starań, przy życzliwości oraz wydatnej pomocy dyirekcji i pracowników Muzeum Etnograficznego, było możliwe zorganizowanie tej niezwykle interesującej wystawy. Otwarta w połowie lipca, potrwa do końca października. Gorąco polecam!

Tomasz Strużanowski

Reprodukcje obrazów pochodzą z katalogu wydanego z okazji otwarcia wystawy

głos z Torunia niedziela

Ks. dr Dariusz Żurański
(redaktor odpowiedzialny)
współpraca: Joanna Kruczyńska
ul. Łazienna 18, 87-100 Toruń
tel. (56) 622-35-30 w. 39
fax (56) 621-09-02
e-mail: torun@niedziela.pl
Dyżury: od poniedziałku do piątku
w godz. 9-13
Redakcja częstochowska:
Beata Pieczykura
tel. (34) 369-43-38